

**BABITS MIHÁLYNAK,
A HUSZONÖTÖDIK FORDULÓRA.**

Jöttél szelíden a lankás Dunántúl
Kékes tájáról, hol dús a gerezd
S az őszi este végtelenbe tágul
S a fila égbe lendül sok kereszt.

Hoztál magaddal új dalt, mely az ősi
Örök verseknek őrzi zengzetét,
Új álmokat, melyek az égi, földi
Csodák köréből lengenek eléd.

S a magyar rónán új tornyok szökelltek
Merész magasba és egy új seregnek
Élén jövőbe tartottál, Vezér.

S ma egy világnak romján újra kelve
Te vagy megint új harcok tiszta lelke,
A lobogó, ki új egekbe ér!

(Szeged, 1928.)

JUHÁSZ GYULA.